

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 12

August 1956

7. årgang

Slægts-Nyt

kommer saa igen med Nr. 12. Opmærksomheden henledes paa vedlagte Girokort. Indsend venligst Kontingentet med det samme, ellers gaar det saa let i Glemmebogen. Hvorfor gøre det mere besværligt for mig end højst nødvendigt. Af Hensyn til de mange ikke betalende ser vi os nødsaget til at sætte laveste Kontingent til 2-Kr. Tak til alle rundelig betalende.

R e d.

Et par skovtyverier fra Hinge Skove fra Fortiden.

Ikke en Pibe Tobak værd

Skovfogden Jens Thomsen fortæller i Retten i Hinge d 7 Juli 1707, at da han St.Hansdag var i Storskoven, antraf han Anders Christensen fra Rotterdam, og hans Karl, Jens Andersen, ifærd med at læsse en hallen Bøg, som de havde hugget., Skovfogden vilde beslaglægge Heste og Vogn, men Mændene gjorde Modstand, og blev ham for mægtige, men det lykkedes ham at fratage Anders Christensen hans Økse, som han fremviste i Retten. Anders Christensen søgte at undskylde sig. Den omhandlede Bøg var ikkun en Stub, ganske raadden, og ej en Pibe Tobak værd.

Han slap med en Bøde på 2 Rigsdaler. Karlen fik en Voldsbøde paa 2 Rigsdaler.

Forsøgte at negle 3 Læs

Rasmus Jacobsen af Dalsgaard mødte d. 17. Februar 1710 i Retten for ulovlig Skovhugst i Hingeballe Skov. Skovfogden fremviste en Økse, som var ham fratagen. De nærmere Omstændigheder var, at Skovfogden og Niels Rasmussen af Tanghuset d. 5. Februar havde truffet Rasmus

Jacobsens Karle, og hans Pige, Maren Knudsdatter, med en Vogn og en Slæde i Skoven, og de havde Læs paa dem begge. Karlen Christen Tang fortalte, at det var efter deres Husbonds Ordre, de var i Skoven. Husbonden havde selv været med i Skoven, at hugge Træet Dagen før. – Om Morgen, da de sad og spiste Davre, sagde Husbonden, at de skulde hente Træet, og da Karlen sagde, at det turde de ikke, sagde Husbonden: »Jou, og det skal ogsaa være i Dag«. Han maatte saa forklare, hvor de havde hugget Træet, og sagde saa, at de havde hugget det i Balle Skov, og det var en hallen Bøg, saa ungefær tre Læs, og var samme Træ hallen uden om, og ganske trøsket i Marven. – Rasmus Jacobsen dømtes til at have Heste og Vogn forbrudt, som hentede Træet, samt betale 6 Rigsdaler i Bøde og 2 Rigsdaler i Omkostninger.

Ovenstaaende er taget af et Afsnit »Hvad Tinghusmurene hørte« af en Bog »Fra Hinge Sogns Fortid«, som undertegnede – efter Opfordring agter at udgive. Bogen kan forudbestilles hos Rentier Peter, Nielsen, Astrup pr. Kjellerup (Telf. 25, Nørskovlund). Forudbestilling ønskes af Hensyn til det Antal Ekspl., der skal trykkes. Bogen vil komme til at indeholde: Lidt Topografi – Ejendommene i Hinge Sogn efter Matriklen 1844 – Hinge Kirke – Kirkegaarden – Præsterne i Hinge-Vinderslev siden Reformationen – Degnene i Hinge – Kolportør P. Madsen – Naturlægen Mads Wejs – Tinghuset Hvad Tinghusmurene hørte – Den store Bataille i Hinge 1776 – m.m.

Bogen vil blive paa ca. 120 Sider, og blive forsynet med en Del Billeder fra det gamle Hinge og komme til at koste 10 Kr., heft. pr. Ekspl.

Peter Nielsen.

Dødsfald

(*Slægtsb. Side 87*).

Viggo Storgaards Hustru, Johanne, i Hvam havde i længere Tid ligget syg af Aarebetændelse, og da der saa stødte Lungebetændelse til, blev Situationen overordentlig kritisk. Med største Ængstelse fulgte vi Sygdommens Forløb. Stor var vor Glæde, da vi modtog Melding om, at paa Søndag maa Johanne komme op en Time. Des større var Bestyrtelsen, da vi Søndag Eftermiddag modtog Meddelelsen: Johanne er død. Johanne var staaet op til Eftermiddagskaffe og havde da bl.a. spøgende sagt »Synes I ikke jeg er dygtig«. Lidt efter at Kaffen var drukket, sagde Johanne pludselig: »Jeg bliver da saa underlig« Den tilkaldte Læge kunde kun konstatere, at Døden var indtraadt og skyldtes en Hjerneblødning.

Johanne døde d. 8.4. 56 og blev 58 Aar. Hun efterlader sig Mand og 5 Børn, som alle er gifte. Johanne var en god Hustru og Moder for sit Hjem. Johannes Godhed og Hjælpsomhed var almindelig kendt viden om. Aldrig henvendte nogen sig for-gæves om Hjælp hos Johanne.

Johanne blev begravet paa Vium Kirkegaard d. 13. 4. I Hjemmet takkede Viggo og den ældste af Sønnerne i hjertelige og gribende Ord afdøde for, hvad hun havde været for dem og Hjemmet. Et Væld af kranse, blandt dem mange signerede, var sendt til Johannes Baare. Det store Følge kunde næppe være i Kirken. Her talte Præsten smukt over Johanne og udtalte trøstende Ord til de efter-ladte.

Ved mindesammenkomst i Hvam Forsam-lingshus blev holdt mindetaler af lærer Krogh, Hvam, Tømremester Jacob Jensen, Hvam, og Antonny Storgaard, Løgstrup. T.

(*Slægtsb. Side 73*).

Tanghusslægtsens ældste, Bodil Marie Stor-gaard, Enke efter Søren P. Storgaard, Tanghus-gaard i Hinge, døde d. 18. Februar hos en Søn og Datter i Viby v. Aarhus, ca. 83 Aar gl.

Mor blev stedt til Hvile paa Hinge Kirkegaard d. 23. Febr. Provst Jeppesen talte ud fra Ordene i 5. Mosebog 33,27: »Den evige Gud er en Bolig, og hernede er de evige Arme«.

Efter Jordfæstelsen var der Mindesammen-komst i Nørskovlund; her talte Peter Nielsen og J. P. Rask, ligesom flere af Børnene havde Ordet og

bl.a. mindedes Moderens Troskab mod gamle Venner i Hinge. –

Det var ikke noget langt Sygeleje, Mor fik, Ugen før sad hun i Stuen blandt os, men hendes Hjerter Var udslidt, stille sov hun ind paa en at Vinterens koldeste Dage. –

I over 35 Aar siden Fars Død har Mor været det samlende Midtpunkt i den store Kreds. af Børn, Svigerbørn og Børnebørn, elsket af alle for sit lyse og frejdige Sind.

For mere end 60 Aar siden kom Mor til Hinge fra Vestjylland – herfra bevarede hun altid sit ranke og stoute Præg – og skabte sammen med Far et Hjem i Tanghus, som blev mit barndoms-hjem, og hvorfra vi har saa rige Minder. – Mor var den sidste af den ældre Generation fra Tanghus-gaardene. Levende interesseret fulgte hun med i StorgaardSlægtens Sammenhold og glædede sig altid til at være med ved Slægtsfesterne – Om Slægtens Liv i Sognet og den gamle Gaard for mere end et halvt Aarhundrede siden holdt Mor meget af at fortælle, store Omvæltninger og Til-dragelser er sket siden da, men under alle Livets Omskiftelser bevarede Mor sin glade, lyse Tro, der for os staar som det kæreste Minde.

Blev der stille i vore Sind –
gik vi, som vilde, til Moder ind,
der tændtes Luen – der spændtes buen
til Daad igen –

A.

(*Slægtsb. Side 89*).

Som et Lyn fra en klar Himmel kom Med-delelsen Lørdag Formiddag d. 26.-5.-56, at Martin Frandsen var død af et Hjerteslag Fre-dag Aften ved 23-Tiden. Martin havde været flere Steder i Ans Fredag Aften, og ingen havde mærket noget usædvanligt paa ham. Han var glad, gemytlig og slagfærdig som sædvanlig. Efter Hjemkomsten sad han en Tid og sludrede ude paa Trappestenen med nogle bekendte. Derefter gik han ind og fik sin Af-tenkaffe, hvorpaa Else og Martin gik til Ro. Martin faldt straks i Søvn, hvorimod Else endnu laa vaagen lidt. Der var næppe gaaet 5 Min., da Else hører et underligt Gisp fra Mar-tin. Hun tænder straks Lyset og ser til sin Rædsel, at Martin er død. Den tilkaldte Læge kunde kun konstatere, at Døden var indtraadt.

Martin Frandsen blev kun 53 Aar. Han efterlader sig Hustru, en voksen Søn og en Datter paa 10 Aar.

Stor Deltagelse samlede sig om de efterladte. Et synligt Bevis herfor var de mange Blomster, der strømmede ind til Martins Baare og straks, da Budskabet om Martins Død spredtes ud over Ans, gled alle Flag paa halv Stang.

Det var under overordentlig stor Deltagelse Martin blev bisat i Ans Kapel Lørdag Aften. Torsdag d. 31. Maj begravedes Martin paa Ans Kirkegaard. I Kirken talte Pastor Hovgaard ud fra Ordene i Davids Salme: »Faderløses Fader, Enkers Værge, Gud i Hans hellige Bolig«. Præsten sagde bl.a.: Saadan er Gud. Gid I maa opleve det, I, som bar mistet saa meget. Frandsen var en dygtig Mand i sit Fag, En Mand med et smilende Humør, en god Mand og Far. Hvordan bliver jeres Tilværelse uden ham? I maa leve videre, men Gud er de Faderløses og Enkernes Værge. Det kan lyde tomt og fattigt, men at Gud er saadan, det kan bære os gennem Sorgen og det er det største af alt. Her er Gud nær. Betro jer til ham. Gid Gud maa hjælpe i dette Hjem, der saa pludselig mistede een af sine kære.

Faner fra Ans Haandværkerforening, Ans Gymnastikforening og D.A.F. Grønbæk-Afdeling paraderede ved Baaren. Til Baaren var der sendt et Væld af Kranse. Heraf mange signerede.

Efter Jordpaakastelsen bragte afdødes Svoger, Jens Kasper Storgaard, Følget en hjertelig Tak for den store Deltagelse og for den indsamlede gave.

Ved en Mindesammenkomst hos Jens Kasper Storgaard blev holdt Mindetaler af Lærerinde Frk. Kirstine Andersen og Antonny Storgaard.

T.

Rettelser til runde Tal

Ved en utilgivelig Fejltagelse fik vi ikke Slægtens ældste med under, denne Rubrik i Nr. 11.

Det er Kristen Davidsen, Astrup, der fyldte 90 Aar d. 15.-2.-1956.

Heldigvis blev den stoute og aandsfriske gamle Mand ikke glemt af Slægt og Venner paa den store Festdag. Hele Dagen strømmede det ind med Gratulanter, Blomster og Gaver.

Sikkert en anstrengende, men uforglemmelig Dag for Kristen. Vi beder dog undskyldte og ønsker dig en god Livsaften. *Red.*

– Endvidere stod der i sidste Nr., at Kathrine Storgaard, København, fyldte 60 Aar d. 30.-12.-1956. Det skulde være 50 Aar. Ogsaa denne Fejl beder vi undskyldte. *Red.*

Bryllup

Slægtsb. Side 64.

Svend Davidsen, Astrup, gift anden Gang d. 14.4. 1951 med Ida Caroline Pedersen, f. d. 29.12. 1919, Datter af Fattiggaardsbestyrer Peder Chr. Pedersen, Sahl.

Slægtsb. Side 67.

VI. E. 1. Tove Storgaard, Forskolelærerinde, gift Paaskelørdag d. 4.4. 1953 med Skrædder Charles Rasmussen, f. i Aarhus 1931, Søn af Murer Rasmussen, Aarhus.

Fødsler

Slægtsb. Side 68.

VI. E. Ingrid og Edvin Madsen, Silkeborg, en Datter, Greta Storgaard Madsen, f. 5.7. 1955.

Slægtsb. Side 68.

VI. F. Julie og Jens Chr. Madsen, Nørskovlund, en Søn, Jørgen Storgaard Madsen, f. 24.7. 1955.

Slægtsb. Side 68.

VI. D. Niels Storgaard, Bjerringbro, en Datter, Lene Storgaard, f. 22.3. 1956.

Slægtsb. Side 65.

III. B. 1. Inger og Egon Horn Rasmussen, Terndrup, en Søn, Lars Horn Rasmussen, f. 12.3. 1956.

VI. E. 1. Tove og Charles Rasmussen, en Søn, 1. Carsten Rasmussen, f. Januar 1955 i Træden.

Slægtsb. Side 73.

III. G. Else og Harald Storgaard, Højbjerg.
III. G. 2. Susanne Storgaard, f. 18.3. 52.
III. G. 3. Bodil Storgaard, f. 17.2. 56.

Minder fra en bevæget tid

(Fortsat)

Af Gunnar Storgaard.

Efter ca. 3 Ugers Ophold paa Hjerl Hede flyttede vi igen af Sikkerhedsgrunde. Her paa Hjerl Hede var det, at Pastor Harald Sandbæk stødte til os. Sammen med et Par af Gutterne drog jeg igen paa Farten for at finde en ny Lejrplads. Det første Sted var Herregaarden Eskjær, lidt Nord for Skive, men efter at have faaet forskellige Oplysninger, opgav vi det.

Godsejeren hed Gudniund Schültse. Han var vist god nok, men der gik Rygter om, at hans Søn, der var Forpagter af Avlsgaarden, skulde være tyskvenlig; om dette havde noget paa sig, ved jeg ikke, men vi foretrak ikke at løbe nogen Risiko.

Næste Sted gik det bedre.

Det var hos Grev Adam Knuth paa Østergaard i Nordsalling.

Her blev vi indkvarteret i et tomt Røgterhus, der laa dejlig afsides ude paa Marken.

Her blev vi igen i ca. 3 Uger, og alt gik sin sædvanlige Gang. Folk kom og blev en Tid, rejste igen, og nye kom til, opholdt sig en Tid, og blev saa sendt af Sted til nye Opgaver. Blandt andre rejste Kunstmaler Nielsen (Politimester Højbye, Hjørring). Han fik et specielt Job.

Disse Dage blev for mig nogen af de bedste i vor Lejrperiode.

Vi havde et vældig godt Naboforhold til Østergaard, og Staben – vi var tre Sten = Oberstløjtnant Jørgensen – H. Hansen = Pastor Sandbæk, og Kokken = ego – var flere Gange til Middag og Hygge-Aften hos Grevens, lige som jeg flere Gange i min Egenskab af Proviantmester havde Ærinde paa Gaarden og som Regel blev inviteret paa Te sammen med Grevinden og hendes Mor i Haven.

Jo, jo, man omgikkes skam med Standspersoner. Demokrati i Renkultur. Har man mon før set, at en Greve, en Præst og Politimester samt en lille, ubetydelig Skrædder sidde i al Hyggelighed og skrælle Kartoffler. Det traf sig i hvert Fald en Dag, Greven var paa Besøg, under Forberedelsen til Middagen i Lejren og alle Gutter var paa Øvelse i Terrænet.

Dette var vor sidste og egentlige Lejr, som vi ogsaa maatte rømme trods Værternes Forstaaelse og store Hjælpsomhed og Befolkningens positive Indstilling. Det undgaaes jo ikke, at vi bliver for interessante i Længden. Vi rykkede igen vore Telt-

pæle op og spredtes for alle Vinde en Tid. Jeg kom igen til Vammen og tog Ophold hos Pastor Brinkær sammen med nogle faa af Gutterne. Jeg gik og puslede i Præstegaardshaven, Gutterne hjalp til med Høsten rundt om paa Gaardene.

Her kom vi i direkte Forbindelse med Sandbæks Gruppe i Hørsom og Bjerregrav og Klejtrup og Vammen. Vi mødtes desværre alle senere i Frøslev. Et senere Forsøg paa at genoprette Lejren i K.F.U.M.s Hus i Fuglsø paa Mols mislykkedes, der var for haardt Brug for Folkene. Og da vi her mistede »Sten«, der blev sendt paa andet og mere vigtigt Arbejde, saadan at forstaa, at han skulde bruges, hvor man kunde faa mere Nytte af hans store Evner og Arbejdskraft, saa var der ikke længere Basis for at opretholde Lejren og den havde jo faktisk ogsaa udfyldt sin Mission.

Vi, der var tilbage, Sandbæk, ego og nogle faa unge Mænd, flyttede til et lille, hyggeligt Sommerhus ved Saksild Strand, for at vente paa nærmere Opgaver. De lod ikke vente længe paa sig, allerede den næste Lørdag Aften indfandt der sig en Kurer med Ordre, og vi deltes i to smaa Hold, den ene med Sandbæk som Leder, den anden med mig som Leder. Jeg rejste med min Gruppe til Sønderjylland og var der paa Special-Opgave ca. 14 Dage. Da vi vendte tilbage til Aarhus, havde vi tabt Forbindelsen med Hovedkvarteret, der var bleven forflyttet paa Grund af Arrestation af en Faldskærmsmand.

Jeg var hos Fredes om Natten og rejste næste Dag over Randers til Aalborg, da jeg regnede med, at kun i de to store Byer var der Mulighed for at faa Kontakt med Ledelsen. Sandbæk havde samme Tanke, saa vi traf hinanden tilfældig i Toget Nord paa.

I Aalborg kom vi saa igen i Forbindelse med Tolstrup og fik nye Opgaver. De to unge Mænd, jeg havde haft med i Sønderjylland, blev i Aalborg. Den ene, Henning Røge fra Randers, ca. 19 Aar, faldt nogle Dage senere her i Aalborg under Forsøg paa at likvidere en af Aalborgs farligste Stikkere.

Den anden, ogsaa ca. 19-20 Aar, var fra Aarhus, blev ogsaa dræbt her i Aalborg under Ildkamp med Gestapo.

Jeg selv og Sandbæk fik Besked om at tage til Hadsten Højskole og der officielt lede et Kursus i Landmaaling fra 15. Sept. 1944 og 3 Uger frem.

Jeg nævner Datoen saa nøjagtig, fordi det var den mest skæbnesvangre Dato i mit Liv. I de Dage, der var tilbage, inden vi skulde møde i Hadsten, opholdt jeg mig sammen med nogle nye Folk hos en Skovfoged Nielsen i Rold Skov. Ogsaa ham gensaa jeg siden i Frøslev. Meningen var, at vi igen skulde samles saa mange, der var tilbage af Lejrholdet, og suppleres op med nye Folk, vistnok for at være klar som Forbindelsesled mellem allierede Luftlandetropper, der skulde sendes ned over Vestjylland, og den danske Modstandsbevægelse. Af en eller anden Grund blev denne Plan opgivet og de blev i Stedet kastet ned over Arnheim i Holland, en at Krigens mest tragiske Begivenheder.

Jeg er ikke helt klar over, om det er rigtigt, men os havde de i hvert Fald ikke faaet nogen Hjælp fra, for allerede den første Formiddag paa Højskolen blev vi overrasket af Gestapo i en Situation, hvor vi – ialt 7 Mand – ikke havde en eneste Chance for at bide fra os. Forhistorien er følgende: I Aalborg havde Tolstrup bedt os tage 3 nye Mand paa Holdet, som efter Ildkamp med Gestapo under en Nedkastning ved Nibe var sluppen der fra, og nu var sat paa Græs et eller andet Sted.

Det har siden vist sig, at det var hos Dr. Olesen i Arden, ogsaa en af dem, jeg senere traf i Frøslev. Vi aftalte et Kodeord, og afleverede Halvdelen af et Billede, revet ud af en Avis, som de skulde medbringe. I Toget fra Arden mod Randers har de aabenbart snakket saa meget, at en nævenyttig Stikker har fattet Mistanke til dem (Stikkeren var en Kioskejer fra Hobro). Allerede paa Randers Banegaard blev de anholdt af Gestapo og afhørt og røbede baade Bestemmelsessted og Kodeord og Billede, saa Gestapo kunde sende 3 af deres egne danske Haandlangere i Stedet for. Dem tog vi selvfølgelig venlig imod, da de havde alle Beviser i Orden. Mens Sandbæk og jeg var i Færd med at sætte de to Halvdele af Billederne sammen og var optaget af dette, trak de pludselig Pistolerne og sagde, de var det tyske Sikkerhedspoliti. De næste Sekunder eller Minutter staar stadig for mig som noget underlig og uvirkelig noget. Da Hjernen igen begyndte at virke, var den første Tanke selvfølgelig Muligheden for Flugt, men et Blik ud af Vinduet overbeviste os om det umulige i denne Tanke, for hele Bygningen var omringet af bevæbnede Gestapofolk.

Modstand kunde vi heller ikke gøre, da vi var vaabenløse.

Vi havde, som vi var vant til fra Lejrene, haft bevæbnet Vagt hele Natten, men af Hensyn til Skolens øvrige Personale, over for hvem vi var fuldkommen legale, havde vi gemt vore Vaaben væk Kl. 7,00 om Morgenen, og dette her skete Kl. 9,00.

I Løbet af et Øjeblik var vi alle lænket med Haandjern og blev, ført over paa Sovesalen for at hente vore Ejendele, og dermed var enhver Mulighed for Redning ude. Vore Kufferters Indhold var desværre saa kompromiterende, at det var nytteløst at forsøge at spille uskyldig eller uvidende. Vi blev anbragt to og to i Gestapos smaa Opelvogne med en Tysker imellem os og en hos Chaufføren, alle med Maskinpistolerne parat til Skud, kørt til Aarhus Universtitet, Kollegie 4. stod vi ret op og ned med Hænderne lænket paa Ryggen, til vi alle, en for en, havde været i det første Forhør, der var ret lempelig; det drejede sig kun om at faa fastslaaet vore rigtige Navne. Først Kl. 20,00 blev vi kørt ned til Arresten i Vester Allé og indsat i hver sin Celle. Fuldkommen udmattet af Træthed, Sult og de mange Indtryk og den megen Spekuleren over, hvad jeg skulde sige og ikke sige i det første Forhør, faldt jeg straks i Søvn paa Briksen. At den var haard som en Sten og at der kun var et ganske tyndt Tæppe at tage over mig, betød jo ikke saa meget, vi var jo vant til lidt af hvert fra vore Lejre.

Allerede Kl. 2,00 samme Nat blev jeg vækket igen og ført til Forhør, og fik mine første Lussinger. Næste Morgen Kl. 8,00 blev vi alle hentet i en af de store Lastvogne, de saakaldte Prærieskonnerter, og kørt op paa Universitetet, hvor de egentlige Forhør foregik.

En underlig Fornemmelse at køre gennem aarhus ad kendte Gader, uden Mulighed for at staa af, eller sætte sig i Forbindelse med Venner eller Slægtninge, skarpt bevogtet som vi var, baade i Vognen og rundt om den. De tog ingen Chance, hverken for Undvigelse eller Samtale mellem vi syv Fanger. Senere blev jeg hentet enten alene eller sammen med Sandbæk.

Allerede ved det første Forhør paa Universitetet fik jeg en Prøve paa, hvad jeg vilde komme ud for. Det foregik paa Loftet, velsagtens for, al Ofrets Skrigen ikke skulde høres alt for langt. Tyskerne paastod jo, at de ikke anvendte Tortur. Henover Loftet gik et isoleret Varmerør nogle Tommer over Gulvet, her blev jeg kastet ned over paa Maven, et Reb førte fra Hænderne ind under Røret og ned til Fødderne, og Kroppen blottet fra Nakken til Knæ-

baserne. Og saa regnede det med Slag med Gum-miknipler. Efter en saadan Omgang, og uafbrudt Forhør fra 8,00 Morgen til 2,00 Aften, er det vel ikke mærkeligt, om man til sidst hverken vidste ud eller ind og knap forstod, hvad der blev spurgt om, og endnu, mindre, hvad man svarede, og helt umuligt var det at huske, hvad det var, man havde bildt dem ind om Formiddagen, naar de samme Spørgsmaal blev stillet om Aftenen, og man ikke havde haft et Minuts Ro til at tænke sig om.

Efter saadan en Dag var det ligefrem dejligt at komme »Hjem« i sin Celle og faa Døren lukket efter sig.

Dette lille Rum, 2 Skridt paa den ene Led og seks paa den anden Led, kun udstyret med en Sovestue, der var slaet op imod Væggen om Dagen, saa man ikke skulde fristes til at ligge paa den, hvad der var forbudt, og et lille Bord med en Hylde til Drikkekrus og Sæbeskaal, samt en Taburet. Et Gittervindue saa højt oppe, at man ikke kunde naa at kigge ud, og det mest infame af det hele: det lille Kighul i Døren, med Klap for udvendig, saa man ingen Fornøjelse skulde have af den inde fra, men hvorigennem man kunde være under stadig Observation ude fra. Og Var det. Men selv alt det taget i Betragtning, var det vidunderligt at faa Lov at være alene, faa Lov at slappe af, og give efter for de ulidelige Smerter efter Torturen, Ydmygelsen, Fornedrelsen og Skammen, der sved og brændte i Sindet. Ydmygelsen over den uværdige og umenneskelige Behandling. Skammen over at maatte røbe et eller andet hver Gang, for at slippe for mere Mishandling.

Nogle Gange var der flere Dage mellem Forhørene, og hver Gang haabede man jo, at det nu var forbi. Men nej. Der kom stadig Bud efter mig. Mon nogen af jer, som læser dette, rigtig fatter den Angst og Fortvivlelse, der jog igennem mig, naar jeg hørte Nøglen blive sat i Døren uden for de normale Spise-, Toilet- og Gaardtures Tider? Fra dette Øjeblik og til vi naaede op paa Universitetet, rummede min Hjerne kun een eneste Tanke: Om jeg dog blot kunde holde tæt. I Tankerne bad og tryglede jeg Gud om at give mig Styrke til at holde ud, at saa faa som muligt, for min Skyld skulde igennem dette Helvede.

Men omsider maatte jeg give op. Gestapo havde nogle Gange tilbudt mig, at jeg kunde blive fri

for Forhør og i Stedet faa Pen og Papir ind i Cellen og skrive alt ned, men det havde jeg afslaaet.

Men da jeg nu ikke orkede at tage mere, og da jeg mente, at der var gaaet saa lang Tid, at alle, der kunde være i Fare for at blive røbet af mig, havde haft Tid til at bringe sig i Sikkerhed, tog jeg mod Tilbudet, ogsaa ud fra den Betragtning, at jeg jo til en vis Grad selv var Herre over, hvad jeg vilde skrive ned. Og da der ydermere blev sagt til mig, at jeg maatte tage den Tid til det, som jeg vilde, blot jeg fik al Ting med, mente jeg det klogest at gaa ind derpaa. Jeg sad et Par Dage og lod Sind og Nerver falde lidt til Ro, før jeg tog fat paa min »Tilstaelse«. Hver Gang, jeg havde været i Forhør, havde jeg maattet skrive mit Navn under paa det maskinskrevne Referat af Forhøret, en tysk Kontordame sad og klaprede ned, uden nogen som helst Mulighed for at konstatere, hvad jeg skrev under paa.

Da jeg efter nogle Dages Forløb var færdig og havde afleveret min Skrivelse, blev jeg for sidste Gang hentet op til Gestapo for at gennemgaa baade det, de havde skrevet og det, jeg nu havde afleveret. Det maa have stemt nogenlunde sammen, for jeg var dermed færdig med Gestapo. Det vil sige, jeg fik intet at vide derom, men Tiden viste mig jo, at det var saadan.

Om Tiden i Aarhus Arrest, fra 15. Sept. Til 20. Oktbr., er der kun tilbage at fortælle, at jeg i alle disse Døgn, bortset fra de sidste 3, sad i Enecelle, berøvet alt, hvad der kunde tjene til at faa Tiden til at gaa. Min Bibel, som jeg paa en eller anden mærkelig Maade havde faaet med mig den første Aften, blev taget fra mig Dagen efter. Fra da af havde jeg intet som helst at læse i, ikke saa meget som en Stump Blyant. Intet at tage mig til, andet end tænke, og efterhaanden blev dette næsten i sig selv en Tortur.

Tankerne kredsede jo næsten ustandseligt om det samme: Hvad Fortræd har du gjort? Hvem bar du bragt i Ulykke? Og Angsten for den nærmeste Fremtid.

Naa, omsider fik ogsaa dette en Ende. Jeg blev en Aften hentet fra min Celle, fik udleveret alle mine Ejendele og anbragt i en større Celle sammen med en Flok andre Fanger.

(Fortsættes i næste nr.)